

R

TA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Hazal İBİŞ

BEN RENKLİ KALEM

Merhaba! Ben renkli kalem. Bugün size yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. Kırtasiyeye dört beş ay önce gelmişim. Haftalar haftaları kovaladı. Ben geldiğimde rafta benimle birlikte yirmi otuz kadar kalem vardı. Kalemlerin çoğu satıldı. Sadece uçlu kalemler ve ben kalmıştık. Satılan kalemleri seviyordum, onlar da beni seviyordu. Ama onlar çoktan gitmişti. Uçlu kalemlerle pek anlaşamıyordum. Çünkü benimle çok dalga geçiyorlardı. Benim artık eski zamanlardan kaldığımı ve insanların pek de yüzüme bakmadığını söylüyorlardı. Onlar böyle söyledikçe ben çok üzülüyordum.

Sonunda o gün gelmişti. İçeri bir çocuk girmiş ve kırtasiyeciye :

-Kalemler nerede? diye sormuştu. Kırtasiyeci:

-İşte kalemler şu rafta.

Çocuk bize doğru yaklaşmaya başladı. Raftaki diğer kalemlere ve bana baktı. Bana doğru yöneldi. Heyecanlanmaya başlamıştım. Çocuk:

-Ağabey, bu kalem kaç lira? Kırtasiyeci:

-Sana o kalemi önermem. Şu uçlu kalemler daha iyidir.

Çok üzüldüm, kırtasiyeci de benim iyi olmadığımı söylemişti. Çocuk ısrarla:

-Hayır, ben bu kalemi beğendim, dedi ve beni aldı eline. Kırtasiyeci:

-Çok beğendiysen al haydi, fiyatı 1,5 lira.

Çocuk kasaya yöneldi, hala beni elinde tutuyordu. Mutluluktan ağzım kulaklarımdaydı. Kasaya gitti ve parayı uzatıp beni satın aldı. Sonra dışarı çıktı. Durmadan yürüyordu. Sonunda eve vardık. Ev o kadar pisti ki her yerde çöpler vardı. Evin halini görünce sevincim yarım kaldı. Sonra beni bir masaya bıraktı, uzun süre orada kaldım. İki saat geçti üzerinden.

İlaf MUBAYYİD

Geldi ve beni bu defa kendi odasına götürdü. Bir kalemtraş bulup beni açmaya başladı. Çok üzgündüm artık boyum kısacaktı. Sonra bir kağıt aldı ve benimle yazmaya başladı. Daha önce bir kağıda yazmamıştım, çok değişik bir duyguydu. Dört beş dakika aralıksız yazdı bir şeyler. Ve yine kalemtraşla kısaltmaya başladı beni. Öncekinden epey kısaydım artık. Bu durum beni öncekinden daha çok üzümüştü. Beni açmış ama bir daha da beni kullanmamıştı. İşte o zamandan beri kalemlikte duruyorum. Artık ufacık tefecik bir kalemim ben. Eğer siz de kurşun kalem kullanmayı seviyorsanız sakın kalemlerinizi boş yere açmayın.

Hayriye Sıla KESER

SOKAK HAYVANLARININ HİKAYESİ

Benim adım Minik. Sokaklarda yaşayan bir kediyim. Buralarda benim gibi bir sürü arkadaşım var. Aslında hepimizin hikayesi benzer. Hepimiz de bizi bir heves uğruna alıp daha sonra bize bakamayıp ya da bir eşyaymışız gibi bizden sıkılınca bizi sokağa atan sahiplerimiz yüzünden buradayız.

Mesela benim sahibim, kızı çok istiyor diye ve doğum gününde hediye etmek için kaldığım barınağa gelip beni sahiplendi. Önceleri her şey çok güzeldi. Kızıyla oyunlar oynuyor, her gün parka gidiyorduk. Sonsuza kadar onun yanında kalacağım zannetmişim herhalde. Diğer sokak hayvanlarına yapıldığı gibi beni de sokağa bırakıverdiler bir gün. Benim gibi onlarca sokak hayvanı var buralarda. Geçenlerde aramıza bir köpek katıldı. Hikayesi aynı. İlk başlarda anlaşmam zannettim ama şimdilerde çöplükteki en iyi arkadaşım o.

Her geçen gün sokak hayvanlarının sayısı artıyor. Sizden ricam evcil hayvan sahiplenirken iki kez düşünün. Eğer ileride ona bakamayacaksınız hiç sahiplenmeyin. Unutmayın! Hayvan sahiplenirken onun sadece sahibi değil ailesi de oluyorsunuz. Bir düşünün aileniz sizi sokağa atsa ne hissedersiniz? Düşüncesi bile çok kötü değil mi? O yüzden hoşlanmayacağınız şeyi hayvanlara yapmayın. Bu da terk edilmiş sokak kedisinden size küçük bir tavsiye.

Berkay ZENGİNER

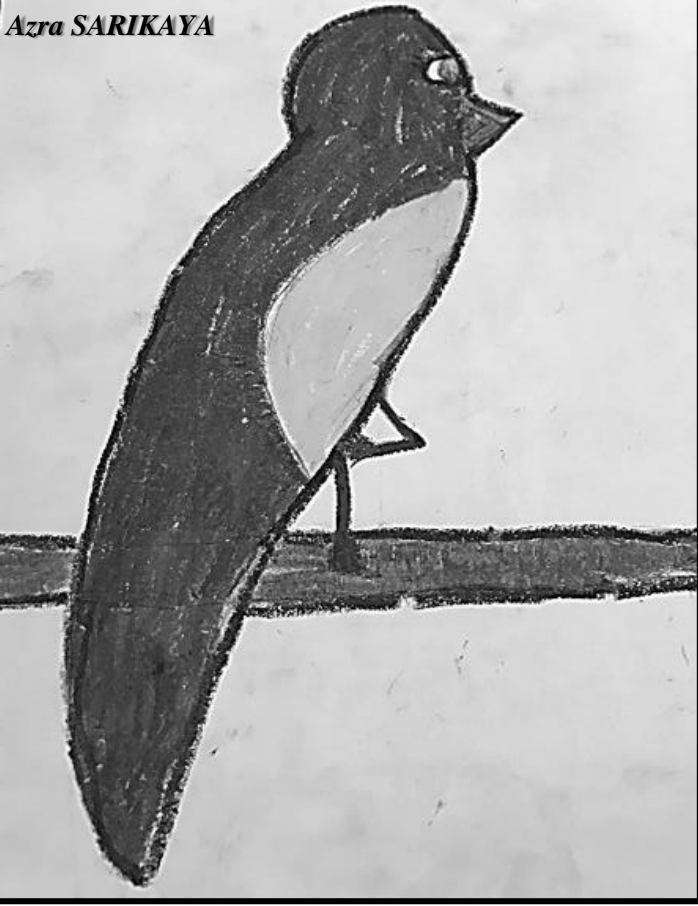
YAGMUR DAMLASI

Ben gökten düşen
Küçük yağmur damlası
Gökyüzü neme doyunca
Düşüveririm toprağa.

Benim de arkadaşlarım var,
Yalnız sanmayın beni,
Kar, dolu ve çiy taneleri
Eşlik ederler bana.

Güneş doğunca kaçar,
Saklanırım pamuktan bulutlara.
Kara bulutlar gelince
Benim vaktim de gelir.

Toprağa bereket veririz,
Ferahlık sunarız dünyaya,
Korkmayın siz de ağaçlar
Büyütürüz çiçekleri biz.

Ülkü ÇULHA ŞİRİN PAŞA

Benim bir zamanlar limon sarısı bir muhabbet kuşum vardı. Adı da Şirin Paşa'ydı. O kuş bana çok sevdiğim halamın ben iki yaşındayken doğum günü hediyesiydi. Yani anlayacağınız iki yaşından bu yana beraber büyümüştük. Bana hediye edildiğinde bir yaşındaydı. Ben o kuşu çok seviyordum. Evimize, bana neşe katıyordu. Ama hayal meyal hatırlıyorum da çok küçükken canını bilmeden çok yakmışım. Şimdi daha iyi anlıyorum.

2019 yılı Ramazan Bayramı'nın birinci günü öldü tatlı kuşum. Bu acı olayın nasıl olduğunu anlatayım. Ben son günlerde onunla daha çok ilgileniyordum. Çünkü hasta olmuştu. Bayramın ilk günü kalkıp kahvaltımı yaptım beni nasıl bir üzüntünün beklediğini bilmeden. Kahvaltıdan sonra hazırlandım ve matematik öğretmenimle bayramlaşmaya gittim. Eve gelince biraz Şirin'le ilgilendim. Daha sonra akrabalarımızla bayramlaşmak için dışarı çıktık. Akşam da eve geç saatte döndük. Ben odamda test çözdüm ve sonra oturma odasına geçtim. Babam donuk ve ağlamaklı bir ifadeyle Şirin'in kafesine doğru bakıyordu. Babamı ilk defa o halde görüyordum. Sonra anneme ne olduğunu sordum. O da bana "Maalesef Şirin öldü kızım." dedi. Hemen kafesin yanına koştum ve onu o halde görünce içim parçalandı, gözlerim yaşlarla doldu. Onun canını bilmeden de olsa yaktığım için öyle üzülüyorum ki ona öyle davrandığım için pişmanlık duyuyorum. Siz siz olun hiçbir hayvanın canını yakmayın. Unutmayalım onlar bizim hayatımıza renk katan can yoldaşlarımız, kıymetlerini bilelim.

Kerem TEKİN BİR FIDAN DİK

Çevremize ağaç dikelim,
Orman yangınlarını önleyelim.
Orman yangınına görünce
Alo 177 diyelim.

Merak etmeyin yangın sönecektir,
Duyarlı vatandaşlar haber verecektir,
Yanan ağaçların yerine
Herkes bir fidan dikecektir.

Ekipler harekete geçti,
Ağaçlar küle dönmedi,
Sonunda yangın bitti,
İnsanlar bir kez daha böyle sevindi.

İrem Naz ERKOÇOĞLU DÜNYAYI GÜZELLEŞTİRECEK BİZLERİZ

İnsanlık öldü mü? Şu an çoğunuzun bu soruya "İnsanlık öldü, insanlar artık eskisi gibi değil." dediğini duyar gibiyim.

Ben şahsen bu görüşe katılmıyorum. Çünkü toplumdaki bir grup kötü insandan dolayı tüm insanlarla ilgili genelleme yapıp herkesi kötü sayamayız. İnsanlık öldü demek, ruhunu da bedenini de insan kılmış olanlara haksızlıktır bence. Bu düşünce bazı insanlarda şu yargıyı da oluşturdu sanki: "Zaten devir kötü, el alemin iyisi ben miyim?" Bu şekilde düşünüp ruhunun güzelliğini yavaş yavaş öldürüyor kimileri.

Evet, bazı insanlar insanlıktan uzaklaşıyor ama bu konuda genellemek yapmak tıpkı şu memleketten olan insan kötüdür ya da iyidir genellemesi gibi büyük haksızlıktır ve yanlıştır. Hala insanlığına sahip çıkan ve dünyayı güzelleştirmeye uğraşan, insan olmanın erdemlerini koruyan pek çok insan var. Etrafınızdan duyduğunuz ya da etrafınızda tanık olduğunuz iyilik hikayelerinin kahramanları buna en güzel örnektir aslında. Umudumuzu kaybetmeyelim ve insanları da karamsarlığa mahkum etmeyelim bu konuda.

Bütün olumsuz düşünenlere inat insanlığın hala korunduğunu, hala bir yerlerde güzel insanların bize umut olacağını unutmayalım. Ve hatta biz de insanı insan yapan değerlere sahip çıkanlardan olalım ki umut ışığını taşıyanlarla el ele yürüyalım. Bu sorumluluk hepimize ait, umursamaz davranmayalım. Dünyayı güzelleştirecek bizleriz.

Eylül YALÇIN SONBAHARIN DOKUNUŞUYLA

Yine bir sonbahar vakti kalktım, bir çay demledim. Mutfağın halini görmeliydiniz, etrafı topladım önce. Çayım hazır. Dışarıda bir yağmur havası. Elime çayımı alıp salona doğru ilerledim. Bir film açtım. Adı "Caillou" ydu. Belki gülüyorsunuz bula bula onu mu buldun diye. Ama bu çizgi film kanser hastası bir çocuğun hayat hikayesi. Hani hava yağmurlu olunca olumsuz bir hale bürünüp hüzünlenirsiniz ya bu durumlara uygun olan da hüzünlü şeyler izlemektir.

Her neyse, filmi izlerken kaç bardak çay içtim sayamadım. Hava hala çok soğuktu ve yağmur yağıyordu. İtiğim çaylar biraz da olsa içimi ısıtmıştı. Fakat yağmurun güzel sesi sanki beni çağırıyordu. Bu güzel davete kayıtsız kalamadım, soluğu bahçede aldım. Toprağın çamura dönmüş hali aklıma "Kirlenmek güzeldir." sloganını getirdi. Üstümde ne bir yağmurluk ne bir mont ne de yanımda bir şemsiye vardı. Sadece çocukluğum ve ben vardık. Çılgınlar gibi yaprakların arasında yuvarlanıyordum. Ellerimde çamur, yüzümde gülücükler...

O anda dedim ki kendi kendime "Eğlen eğlenebildiğin kadar, anın tadını çıkar. Neden yağmurdan korkup şemsiyeye sığınacaksın ki?" Sizce de haklı değil miyim bu konuda? Zamanım varken, bu güzellikler bize sunulmuşken doyasıya kirleneyim; eğleneyim ve asla üzülmeyleyim. Çünkü mevsim sonbahar, pencerede damlalar ve içimde bir mutluluk var. Bence siz de yağmur yağarken üzülmeyin gamzelerinizi gizlemeyin, gülün kahkahalarla. Dünyada sadece siz, gamzeleriniz, kirlettiğiniz kıyafetler ve sonbaharın renkleri var. Sarısı, turuncusu ve kızılıyla hayatınızı süslemeye hazır binbir renk...

İrem SÖĞÜT DOĞADAKİ SES

Yürüyordum sessiz sessiz,
Sanki muhabbet ediyordum doğayla,
Toprağın kokusuyla başladı bulutlar ağlamaya,
Doğada kendimi kaybettim, bulamıyorum.

Rüzgarın sesi ve kuşların eşliğinde başladı en güzel türkü,
Doğa ne güzel, cenneteyim sanki!
Rüya gibi uyandırmayın sakın beni!
Rüyanın içinde kendimi kaybettim, bulamıyorum.

Bir ses geliyor ötelere,
Sanki başka diyarlara açılacak bir kapı,
Kuşlar, çiçekler ve ağaçlar söylüyorlar şarkılarını,
Öyle bir yer ki yeşertiyor umutlarımı.

İbrahim HACIİBRAHİM

Özge Nur ÖZDEN ZAMAN

Zaman deyince akla öncelikle; saat, dakika, gün, ay, yıl ve yüzyıllar gelir. Ancak zamanın anlamı sadece bu sözcüklerle mi sınırlıdır? Değildir bence.

Zaman bence saklı bir kutu gibidir. Herkes için anlamı farklıdır zamanın. Daha dün emeklerken sonra ilk yürüdüğün an, ilk defa anne baba deyişin, okuldaki ilk günün, son günün... Bunlar çok farklı ve özeldir. Yaşlılar derler ya hani "Ah zaman, ah!" ya da bir olay konuşulduğunda "Daha dün gibi aklımda." Aslında o yirmi dört saat önce değil, nereden baksanız bir yirmi dört yıl öncesidir.

Aslında zamanın çok çabuk mu yoksa çok zor mu geçtiği içinde bulunduğumuz durumun iyiliği kötülüğü ile alakalıdır. Zorluklarla mücadele ederken ya da sıkıntılı bir durumun içindeyken zaman geçmek bilmez. Tam tersi olduğunda mutlu anlarımızda ya da beraber olmaktan zevk aldığımız insanların yanındayken zaman su gibi akıp geçer.

Bize göre ister geçmek bilmiyormuş gibi olsun isterse de bir anda geçip gidiversin, zamanın kıymetini çoğumuz yaşlanınca anlarız. İçinde bulunduğumuz anda değerini tam olarak anlayamayız aslında. Ama yıllar geçer ve dedelerimiz, ninelerimiz gibi "Ah zaman, koca yalan!" desek de nafîle, geri alamayız geçen zamanı. Bu yüzden her anın kıymetini bilmeli ve tadını çıkarmalıyız.

Hayrunnisa YÜKSEKKAYA ZALİM ASLAN

Bir zamanlar acımasız, zalim bir aslan varmış. Kimseye acımaz, herkesin canını yakarmış. Onun geldiğini görenler kaçacak delik ararmış. O yaşadığı sürece hiçbir hayvana rahat yokmuş. Bu yüzden herkes onun ölmesini çok istermiş.

Zalim aslan, gençliğini herkese acı çektirerek geçirmiş ama sonunda o da yaşlanmış. Artık eski gücü kalmamış. Aslanın eskiden yaptığı kötülüklerden dolayı kimse ona yardım etmiyor ve onun yüzüne bile bakmıyormuş. Gençliğinde eziyet çektirdiği hayvanlar şöyle demiş:

-Gelin de bize kötülük eden, korku salan şu aslana güçsüz hale düşmüşken gününü gösterelim. Gösterelim ki bize neler çektirdiğini anlatsın. Onu bir güzel dövelim, bunu hak etti.

Sonra aralarından biri ise "Can acıtmak iyi değildir, zaten yaşlandığı ve ona kimse yardım etmediği için yaptıklarına çoktan pişman olmuştur." demiş. Bu sözleri duyan diğer hayvanlar ona hak vermişler, kalpleri yumuşamış.

Bir gün aslan iyice elden ayaktan düşmüş. Onun bu halini gören hayvanlar aslanın kötülüklerini unutup ellerindeki yiyeceklerden götürüp onunla ilgilenmişler. Aslan ise kendi kendine "Ben onlara o kadar kötülük ettim ama onlar bana zor zamanımda el uzattılar." demiş ve bir gün hayvanların hepsi bir aradayken onlardan tek tek özür dilemiş. Zalimliğin ve kötülüğün can acıtıcı bir şey olduğunu geç de olsa anlamış.

Yarensu KALAYCI ASIL GÜZELLİĞİ GÖR

Her zamanki gibi sabah erkenden uyanıp elini yüzünü yıkadı. Kahvaltısını yaptı. Daha sonra servise binmesi için annesi onu indirdi. Çünkü fiziksel engelli idi, tekerlekli sandalye kullanıyordu. Engelli olmak değildi onu üzen, başka bir şey vardı. Arkadaşları onu hiç anlamıyor hatta onunla dalga geçtikleri bile oluyordu. O; bir şeyler üretmeyi çok seven, güzel resimler yapan, hikayeler yazan bir kızdı. Ama insanlar bu güzellikleri görmek yerine sanki bir kusurmuş gibi onun fiziksel görünümüyle dalga geçiyorlardı.

O gün okula vardığında panoda asılı olan bir duyuru dikkatini çekti. Ödüllü bir resim yarışmasının duyurusuydu bu. Duyuruyu görür görmez kızın zihninde hemen bir resim canlanıverdi, eve varınca onu hemen yaparım diye düşündü. Okulda geçen saatlerin ardından eve gitme zamanı gelmişti.

Kısa bir yolculuktan sonra eve ulaştı, odasına geçti ve üstünü değiştirip hemen resmini yapmaya koyuldu. Resminde üst üste yığılmış kitapların en tepesinde tekerlekli sandalyesinde oturan bir kız vardı. Aşağıda ise onunla alay eden bir grup insanı resmetmişti. Bu resimle yarışmaya katıldı. Aradan biraz zaman geçmişti. Bu arada bir taraftan da yarışmayı kazanırsa neler yapacağını düşünüyordu. Aklına birden kazanacağı parayı engelliler için çalışan bir vakfa bağışlamak geldi.

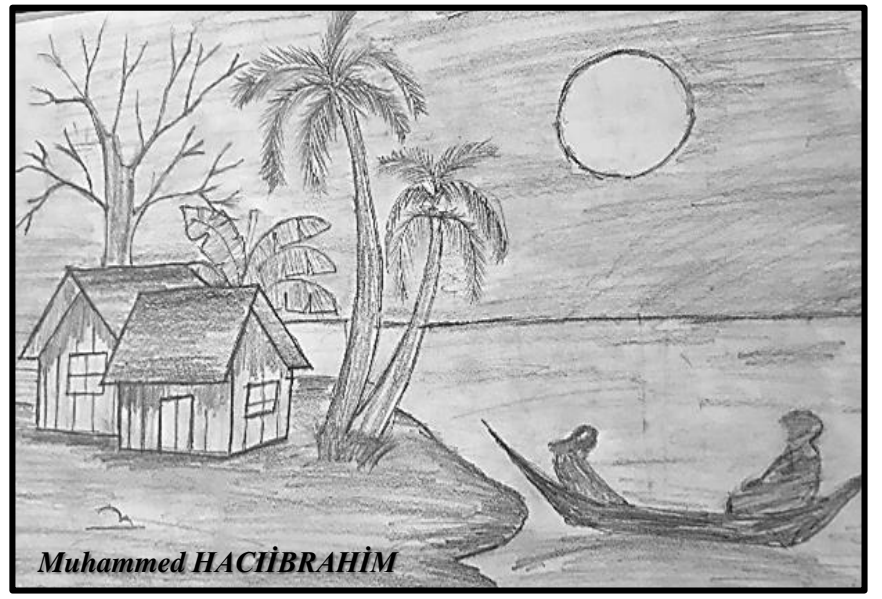
Sonunda büyük gün geldi. Kızın sınıfına gelip duyuruyu yaptılar. Evet, hayalleri gerçek olmuştu; yarışmayı onun kazandığını söylemişlerdi. Herkes kıskançlıkla bakıyordu ona. Kızın yüzünde ise güller açmıştı sanki mutluluktan havalara uçacaktı. Kazandığı parayı ailesinin de onayıyla engelliler vakfına bağışladı. Dalga geçen bütün arkadaşları da hatalarını anlamış olacaklar ki hepsi de ondan özür diledi. Ve kız da onların gerçekten pişman olduklarını anlayıp hepsini affetti.

Edanur ÜNAL SEV YETER

Sevgi her derde deva değil midir? Sevgi insanın tüm sıkıntısını söküp atmaz mı içinden? Her şeye rağmen sevgiyi bilmeli, sevgi ile tutunmalıyız hayata.

En basitinden bir çiçeğe su vermek, onu güneş alan bir yere götürüp büyümesine yardımcı olmak ve ona sevgi gösterip baktığımızda renginin solmadığını, dalının kurumadığını görmek bile insana mutluluk veriyor. Bir köpeğe bir kap mama verildiğinde bile bize gösterdiği ilgi ve sevgi her halinden belli oluyor. Onun sevinci bizi daha da mutlu ediyor, içimizi ısıtıyor. Vaktin nasıl geçtiğini anlamıyoruz; her şeyi unutup, olumsuzluklardan uzaklaşıp sadece o sevgi yumağının içinde buluyoruz kendimizi.

Karşımıza çıkan ufak bir zorlukta ne yapacağımızı bilmiyoruz, elimiz ayağımıza dolaşiyor. Ama her zaman yüzümüzü güldürecek birisi, bir şey çıkıyor karşımıza. Sevmeliyiz ne olursa olsun doğayı, bir canı, vatanı, bayrağı sevmeliyiz. Eleştirmeliyiz hayatı, her türlü zorluğu ama yine de sevebileceğimiz bir yanını görebilmeliyiz. Sevgiyi parada pulda, malda mülkte de aramamalı; her türlü varlığından yaralandığımız toprağın bile bize sevgi sunduğunu görmeliyiz.

Bir annenin güvenli kollarında bulduğumuz sevginin bizi bir kuş gibi özgür kıldığını fark etmeliyiz.

Unutmayalım bu koca kainat bile sevginin hürmetine yaratıldı. Bu yüzden ömrümüzün sonuna dek hayata bakış açımız "Sevginin gücü her şeye yeter." olmalı. Sevgi kurtaracak bizi.

Elif DEMİRKAZMA PI' NİN YAŞAMI

Yönetmenliğini Ang Lee'nin yaptığı "Pi'nin Yaşamı" adlı filmi aranızdan bazıları belki izlemiştir. "Hayatınızın yolculuğuna hazırlanın." başlığı altında bir kitaptan uyarlanmış olan bu film; gerçekten insanların inancının ne kadar kıymetli olduğunu, eğer bir şeye inanırsak onu gerçekleştirebileceğimiz fikrini biz izleyicisine aşıl原因 bir filmidir.

2012 yılı yapımı bu film sizi önceleri eğlendirip güldürüyor, bazen umutsuzluğa kapılmanıza neden oluyor bazen de umutların tükendiği anda size umut etmeyi gösteriyor.

Bu filmi izlerken kendinizi baş karakter Pi'nin yerine koyuyorsunuz. "Acaba ben olsam ne yapardım?" diye düşünmekten de kendinizi alamıyorsunuz aynı zamanda. "Denizin ortasında tam umudun tükendiği anda hayatta kalma şansınız olan filikayı bir Bengal kaplamı ile paylaşmak zorunda kalsaydınız ne yapardınız?" sorusunu akla getiriyor bu film. Bence birçoğunuz umudunuzu, yaşama olan inancınızı kaybedip orada sonsuzluğu yani ölümü beklersiniz.

Bize yaşama bağlılığı anlatan, masalsi anlatıma, etkileyici görüntülere sahip, okyanusun ortasında bir filikada yaşama tutunmaya çalışan Pi'nin hikayesini izlemenizi ve izlerken düşünmenizi muhakkak öneririm. Uzun lafın kısası siz bu filmi izleyin ve umutlarınızı tazeleyin.

Ebrar YALÇIN TOPRAĞIN DİLİNDEN

Ben toprağım. Öyle değerliyim ki hangi faydamı saysam bilmem. Hem canlılara hayat veriyorum hem de canlıların hayatı son bulduğunda yine onlara kucak açıyorum. Yeryüzünde var olan her şeyle bir yolculuğum, bir bağım var.

Dünyada bütün karalar benimle kaplı; güneşin vurmadığı, gölge düşmediği bir yüzüm yok. İnsanlara yaşam alanı sunuyorum, üzerime evler yapıyorlar. Hayvanların kimileri benim içime yuvalar kazıyorlar, onları sıcacık tutuyorum. Yağmuru ben tutuyorum; ağaçlar, bitkiler bana kök salıyor. Ölenlerin üzerine yorgan misali ben örtülüyorum.

Bir sürü arkadaşım var. Gece gündüz hiç yalnız kalmıyorum. Geceleri ay ve yıldızlar bana dost oluyor, kimi zaman yağmurlar tenimi ıslatıyor; gündüzleri ise güneş içimi ısıtıyor. Arkadaşım güneş canlı cansız varlıkları taşımanın ağır gelip gelmediğini soruyor. Ben de onlara ne kadar güçlü olduğumu anlatıyorum. Benim için türkülerin yakıldığını söylüyorum. Ardından Aşık Veysel'den "Benim Sadık Yarım Kara Topraktır " türküsünü mırıldanıyorum onlara. Bu türkü özetliyor her şeyi aslında, ben neyim ve ne derece kıymetliyim. Sizce de öyle değil mi?

Yusuf Emre KÜÇÜK UMUT AŞILAYALIM

İnsanlar birbirine yardım etmeli,
Böylelikle huzura ermeli,
Bunu yürekten istemeli,
Sonucun iyi olacağını bilmeli.
İhtiyacı olanlara yardım edelim,
Bunu yapmamız gerektiğini bilelim,
Yardımlaşmayı bilmeyenlere öğretelim,
Yardım ederek birliğe erelim.
El ele vererek yaşayalım,
Muhtaçlara el uzatıp destek olalım,
Böylelikle umut aşılalım,
Gelecek nesillere örnek olalım.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ALTUNTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Sultan ŞAHİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Arzu ÜNAL

GÖRSEL DANIŞMAN

Serap KAYA

YAYIN KURULU

Mustafa KOCA

Ahmet AYDIN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BARBAROS ORTAOKULU

Barbaros Mah. Funda Sokak. No 8/A Çubuk Ankara

0312 838 46 75